

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 654/2020
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., кога заступа пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3755/18 од 06.02.2019. године, у седници одржаној 16.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужене и **ПРЕИНАЧУЈУ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3755/18 од 06.02.2019. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2577/15 од 22.05.2018. године, исправљена решењем истог суда П1 2577/15 од 07.02.2020. године, тако што се **ОДБИЈАЈУ** као неосновани захтеви тужиоца за утврђење да је у радном односу на неодређено време код послодавца тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова почев од 01.09.2008. године и да му по том основу припадају сва права и обавезе из радног односа и за исплату неисплаћених зарада за период од јуна месеца 2013. закључно са мајем 2015. године са законском затезном каматом и припадајућим доприносима за обавезно социјално осигурање, као и његов захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове целог поступка у износу од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправке ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2577/15 од 22.05.2018. године која је исправљена решењем истог суда П1 2577/15 од 07.02.2020. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац у радном односу на неодређено време код тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова почев од 01.09.2008. године, те да му по том основу припадају сва права и обавезе из радног односа. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу исплати на име неисплаћених зарада појединачно означене износе за период

од јуна 2013. закључно са мајем 2015. године са законском затезном каматом од доспелости до исплате ближе означено у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на наведене износе неисплаћених зарада и то доприносе пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање Републике Србије. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 346.350,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3755/18 од 06.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију затхечајући накнаду трошкова за састав тог одговора.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена по члану 441. ЗПП, јер је у конкретном случају реч о спору о постојању радног односа, па нема разлога за испитивање услова за дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је запослен у Министарству унутрашњих послова на радном месту полицајца од 2008. године, при Полицијској управи за Урошевац са привременим седиштем у Лесковцу, с тим што тужилац не поседује решење о пријему у радни однос с обзиром му приликом заснивања радног односа није уручен примерак тог решења. До јуна месеца 2013. године тужиоцу је редовно исплаћивана зарада и уплаћивани доприноси за обавезно социјално осигурање, а од тада је без било каквог упозорења тужена престала да му исплаћује зараду и са даном 31.05.2013. године одјавила је тужиоца са осигурања код надлежног Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање. На основу налаза и мишљења судског вештака финансијске струке утврђена је висина месечних зарада које би тужилац остварио у спорном периоду. Тужба у овој парници поднета је 01.10.2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да тужилац има правни интерес да захтева утврђење постојања радног односа на неодређено време код тужене, јер тужена није донела решење о престанку

радног односа тужиоцу, односно није доказала да је то учинила, а на њој је био терет доказивања ове чињенице, па је у обавези да му исплати изостале зараде за тражени период у утврђеној висини и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

По становишту овог суда, тужена у ревизији основано указује на погрешну примену материјалног права и то члана 195. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05) важећег у то време, којим је прописано да се судска заштита у радном спору може тражити у року од 90 дана од дана достављања решења, односно од сазнања за повреду права.

Тужилац је за повреду права сазнао у јуну месецу 2013. године, када је тужена престала да му исплаћује зараду, без обзира што није примио решење о престанку радног односа. Како је тужбу у овом радном спору поднео 01.10.2015. године, он је преклудирао у заштити својих права из радног односа, због чега је овај суд преиначио нижестепене пресуде и одбио захтев тужиоца за утврђење да је у радном односу код тужене на неодређено време. С обзиром да од захтева за утврђења постојања радног односа зависи и судбина захтева за исплату накнаде штете у висини припадајућих плата и доприноса за социјално осигурање, као правних последица незаконитог престанка радног односа на основу члана 191. став 1. Закона о раду, то су и ови захтеви одбијени.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу чланова 153. став 1, 154. став 2, 163. став 2. и 165. став 2. ЗПП, а висина је одмерена на име тражених трошкова за састав жалбе према важећој АТ. Трошкови првостепеног поступка, као и трошкови састава ревизије нису досуђени, јер их тужена није тражила.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова поводом одговора на ревизију је одбијен, јер ови трошкови нису били нужни за вођење парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић